

JAUNIMO METAI

N 2

FEBRUARY
VASARIS 1985

SKAUTU AIDAS

N 2 FEBRUARY VASARIS 1985²

SKAUTU AIDAS

USPAS497-840

Oficialus LIETUVIŲ SKAUTŲ S-GOS organas

Isteigtas 1923.III.15, Šiauliuose, Lietuvoje

Leidžia LSS TARYBOS PIRMIJA

Prenumerata metams - \$5.00, pusei metų \$3.00,

Garbės leidėjo prenumerata - \$25.00

Garbės prenumerata - \$10.00

Redaktorius

v.s. Antanas Saulaitis, SJ

2345 West 56 Street

Chicago, IL 60636

Administratorė

v.s. Malvina Jonikienė

6346 So. Washtenaw Ave.

Chicago, IL 60629

A Lithuanian youth Magazine, published monthly except July and August by The Lithuanian Scouts Association. Not for profit Illinois Corporation.

Subscription \$5.00 yearly, \$3.00 half yearly, single copy 50 c.

Second Class Postage paid at Chicago, Illinois.

● Office of Publication

SKAUTŲ AIDAS

6346 So. Washtenaw Ave.

Chicago, IL 60629

● Managing Editor

Malvina Jonikienė

6346 So. Washtenaw Ave.

Chicago, IL 60629

Viršelyje: LAISVĖ. J. Zikaro skulptūra. Ši statula buvo Karo muziejaus sodelyje. Lietuvos okupantų sunaikinta.

JAUNIMO METAI

NUTARIMAS

LITUOVOS TARYBA SAVO POSĖDYJE VASARIO 16 D. 1918 M. VIENU BALSU NUTARĖ KREIPTIS: Į RUSIJOS, VOKIETIJOS IR KITŲ VALSTYBIŲ VYRIAUSYBES ŠIUO PAREIŠKIMU:

LITUOVOS TARYBA, KAIP VIENTELĖ LIETUVIŲ TAUTOS ATSTOVYBĖ, REMDAMOS PRIPAŽINTA JA TAUTŲ APSISPRENDIMO TEISE IR LIETUVIŲ VILNIAUS KONFERENCIJOS NUTARIMU RUGSĖJO MĖN. 18-23 D. 1917 METAIS, SKELBIA ATSTATANTI NEPRIKLAUSOMĄ DEMOKRATINIAIS PAMATAIS SUTVARKYTĄ LIETUVOS VALSTYBĘ SU SOSTINE VILNIUJE IR TĄ VALSTYBĘ ATSKIRIANTI NUO VISŲ VALSTYBINIŲ RYŠIŲ, KURIE YRA BUVĘ SU KITOMIS TAUTOMIS.

DRAUGE LIETUVOS TARYBA PAREIŠKIA, KAD LIETUVOS VALSTYBĖS PAMATUS IR JOS SANTYKIUS SU KITOMIS VALSTYBĖMIS PRIVALO GALUTINAI NUSTATYTI KIEK GALIMA GRAČIAU SUŠAUKTAS STEIGIAMASIS SEIMAS, DEMOKRATINIU BUDU VISŲ JOS GYVENTOJŲ IŠRINKTAS.

LITUOVOS TARYBA PRANEŠDAMA APIE TAI VYRIAUSYBEI, PRAŠO PRIPAŽINTI NEPRIKLAUSOMĄ LIETUVOS VALSTYBĘ.

VILNIUJE, VASARIO 16 D. 1918 M.

Dr. J. Saulys
J. Šernas
K. Smolona
S. Smilgevičius
J. Staugaitis
A. Stulginskis
J. Tautkailis
J. Vileišis

Dr. J. Basanavičius
S. Banaitis
M. Biržiška
K. Bizauskas
A. Dovydasaitis
S. Kairys
P. Klimas
Donatas Malinauskas
Vl. Mironas
S. Narutavicz
Alfonzas Petulis
K. Saulys

1918 m. vasario 16 d. Lietuvos taryba paskelbė visam pasauliui Lietuvos nepriklausomybę. Bet dar reikėjo ginklų apginti lietuvių teises. Lietuvos jaunimas savanoriškai stėjo ginti Lietuvos valstybę. Per jų aukas ir pasišventimą buvo atstatyta Lietuvos nepriklausomybė. Siandien jau 45 metai Lietuva yra okupuota. Kada nušvis Lietuvos laisvė? Kada vėl sulauksime vasario 16 dienos?

Beatričės Sturonaitės piešinys

VASARIO

16 d.

Tvirtas pagrindas gaunamas gyvenant šeimoje, kuri laikosi dorovės ir sveikatos principų ir stato Viešpatį aukščiau už viską.

Tvirtas pagrindas taip pat gaunamas jaučiantis dalelę tautos su praeitim, individualiu charakteriu ir bendru idealu.

Nerasi namų be dūmų, tautos be trūkumų, bet vaikams ir kartoms nerūdijanti krautį krauna, kas juose gera ir kilnu.

Mylėdami savo artimuosius iš širdies, atleidžiame, pateisiname arba pamirštame, nematome jų netobulumų.

Mylėdami Lietuvą iš širdies didžiuojamės esą jos vaikai; idealizuodami didžiuosius Lietuvių tautos žmones, semiamės stiprybės iš jų gyvenimų ir darbų.

Nesame nei siauri, nei akli, nei naivūs. Išeidami iš savo tvirto taško, siekiame mokslo, rūpinamės šių dienų problemomis, žiūrime plačiai.

Dar daugiau: naudodamiesi gerom progom laisvame krašte, nepamištame, kad ne visi lietuviai laisvi, ir todėl primename pasauliui apie Lietuvą.

Jokiu būdu nesame snobai, kurie įsi-vaizduoja, kad su jais viskas prasideda ir pasibaigia; kurie su panieka žiūrėtų į Lietuvos praeitį ir drįstų mažinti jos didžiųjų žmonių nuopelnus.

Nesame ir apsilaidėliai, ignorantai, kurie galvotų, kad kalba nesvarbi, kad visa, kas sena, netikė; kurie vaikosi viso, kas nauja, ir nieko negali duoti savo.

Priešingai, esame giliai persiėmę noru savo sąlygose daryti visa, kad gražioji lietuvių kalba būtų gyva mūsų tarpe, kad būtume gerai susipažinę su Lietuvos byla ir kad Lietuvai būtų grąžinta laisvė.

Pripažindami kitus šio krašto gyventojus ir visa, kas gera šiame krašte, jaučiamės tačiau viduj laisvi būti tokie, kokie esam — lietuviai, lietuviai su misija.

Mūsų ištikimybė Lietuvai sveika ir sąmoninga ir puikiai derinasi su pareigomis ir meile gyvenamajam kraštui.

Vardan tos Lietuvos vienybė težydi!

365 (AR 366) DIENŲ SKAUTAVIMAS

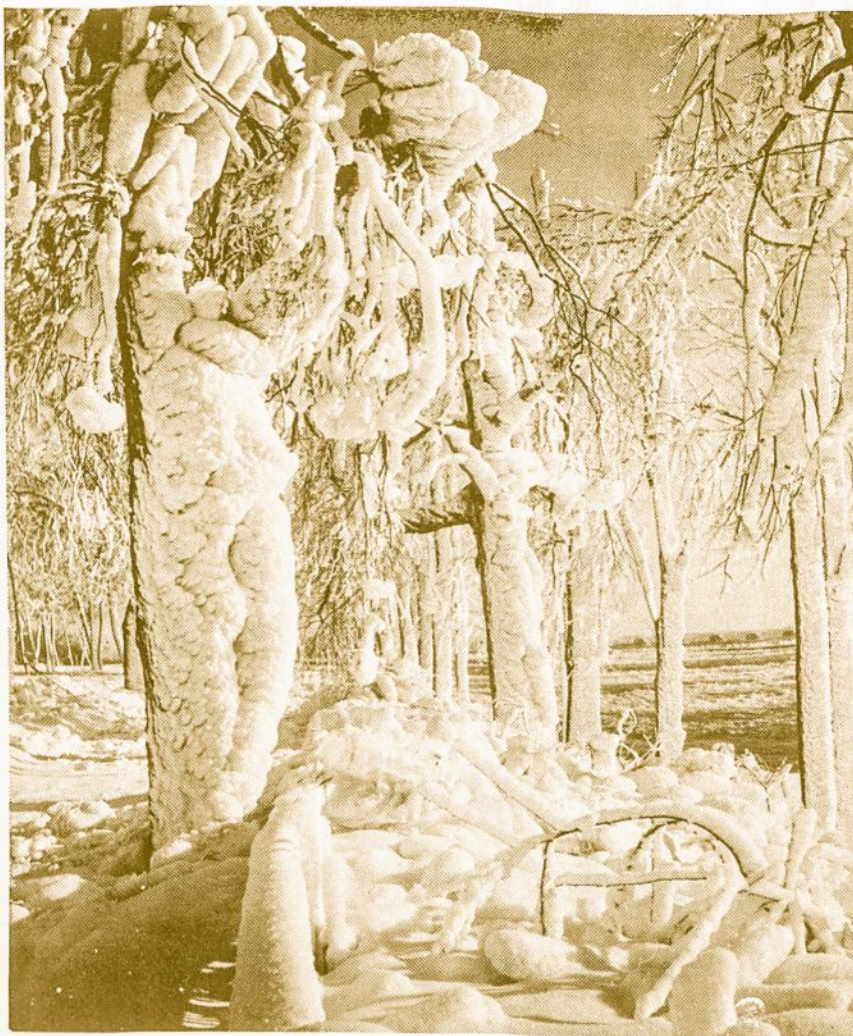
Žinoma, vasaros stovykla — smagiausias metų laikas. Bet ar gali būti, kad kraštuose, kuriuose žiema šalta, mūsų skautai ir skautės pereina visus patyrimo laipsnius ir nuo vilkiukų, paukštyčių iki skautininkių, skautininkių — niekad žiemą sniege ar lede neiškylavę ir nestovyklavę? Nejaugi?!

Mus padrąsina eskimų bendrabučio nakties šalyje, išskyrus, jeigu temperatūra nukrenta iki -30 F arba -35 C. Svarbiausias eskimų (ir žiemą gamtoje išskylaujančių skautų) rūpestis yra nesusilapti. Kol vyrai medžioja, jų žmonos išdirba mėsą bei odą ir džiovina savo vyrų drabužius, pirštines. Kas sušlampa, sušala į ledą, o tada daug sunkiau vaikščioti, nesusirgti arba iš vis gyvam išlikti.

Jei miegame lauke — jokių būdu ne tuose pačiuose drabužiuose, kaip dieną (tas pats ir vasaros stovykloje), nes drabužiuose užsilieka drėgmė. Paskui skilčiai reikės kirviu savo draugą iš miegmaišio rytą išlaisvinti. Žiemą miegame su kojineėmis ir vilnone kepure.

Iškyloje ar net krapštantis apie ugnį gali sušalti neuždengtos kūno dalys — veidas, rankos. Todėl prityrę žiemos iškylautojai maivosi — nuolat judina savo veido raumenis, kad kraujo apytaka nesustotų. Gal ir negražiai atrodo nuolat susiraukti ir šypotis ir vėl susiraukti, bet tai apsaugo veidą nuo sušalimo. Gera ir į draugų ar draugių veidus pasižiūrėti, kad neatsirastų baltų taškelų, reiškiančių pavojingą šaltį.

Jeigu kūno dalis labai sušalą, jos netriname ir nešildome prie ugnies ar karštame vandenyje. Geriausia yra sudėti su šilta kūno dalimi arba uždėti šaltą kompresą, kad pamažu atšiltų. Po to, kai atšyla, galima

NUOTRAUKA VYTAUTO MAŽELIO

patrinti spiritu, kad oda nesiluptų. Jei oda nusilupa, teikti pirmąją pagalbą kaip nudegimo atveju.

Iškylaudami ar stovyklaudami stengiamės ant lauželio turėti šiltos arbatos arba skystos kavos. Kai pradeda šalti, stengiamės judėti. Akis apsaugome kaip slidinėtojai arba kiti sportininkai — patepdami apie akis tamsią spalvą arba užsidėdami saulės akinius ar eskimų akinius. Jeigu akys per daug paraudonoja ir peršti, akis plauti virtu šaltu vandeniu ir uždėti šaltus kompresus. Naktį patepti akis, kad akių vokeliai nesuliptų.

Žiemą rengiamės keliais drabužių sluoksniais nuo galvos iki

kojų (bet paprastai užtenka vienos kepurės): dvejų kelnės (arba ilgos apatinės ir ilgos viršutinės), dvejį marškiniai ir megstiniai, dvejų kojines. Tuo būdu oro sluoksniai ypač vilnos drabužiuose išsaugo šilumą, vengia šalčio ir drėgmės. Visada pasiimti nuo drėgmės apsaugotų degtukų — arba nupirktų, arba namuose vašku apdengtų.

Žiemos iškyloje ar stovykloje palapinės tos pačios, kaip vasarą, ypač patogios dvigubu stogu. Po miegmaišiu pasikloti minkštos ir purios plastikos sluoksnį arba laikraščius, jau nekalbant apie

Perkelta į 23 pusl.

„GIEDU DAINELĘ, SAVO GIESMELĘ ...”

Tūkstančių tūkstančius metų žmogus gyveno ir sugyveno gamtoje, dėkingai pasinaudodamas gyvąja ir negsvąja gamta savo maistui, pastogei, aprangai, įrankiams, apeigoms, šilimui, menui. Šiandieną ši su gamta surišta mokslo sritis vadinama ekologija, o vienas svarbiausių rūpesčių yra miškai. Pavyzdžiui, Šiaurės Amerikos rytuose amerikiečiai ir kanadiečiai sielojasi „rūgščių lietumi“, kuris naikina medžius, kaip ir vidurio Europos anglies ir plieno pramonės srityje.

Prieš tūkstantį metų Lietuvos paviršius buvo 56% miškai. Apie miško naudą kraštui ir žmonėms nereikia rašyti. Miškai buvo tokie vertingi, kad Lietuva eksportuodavo medžių kamienus laivų stiebams, laivų statybai, pelenus stiklui gaminti, dervą (medžių „smalą“) laivų plyšiams užkimšti. Jau 1423 m. valdžia susirūpino miškais ir išleido pirmąjį miškų įstatymą! XX-tojo šimtmečio pradžioje Lietuvoje tebuvo 20% ploto, apdengto miškais, o po Antrojo pasaulinio karo — tik 15%.

Apie tokį negailestingai ir nerūpestingai iškirstą mišką lyrinį eilėraštį 1860 m. išspausdino vyskupas Antanas Baranauskas, gimęs prieš 150 metų 1835 sausio 17 d. Turbūt kiekvienas lietuvis moka bent pora „Anykščių šilelio“ sakinių, nes eilėraštis labai ilgas — iš viso apie 350 eilučių. Poetas rašo, kokia graži miškelio gamta, pilna žvėrelių, paukščių, grožio. Ir staiga atėjo svetimos valdžios pareigūnai

ir viską nukirto, kad tik pliki ir apleisti kalneliai liko. Ar Anykščių miškelis toks labai didelis, kad kam nors būtų rūpėję medžiai ir gyvūnėliai, kaip šiandien žmonės ir įstaigos rūpinasi Amazonijos miškais, užimančiais pora milijonų kvadratinį kilometrų plotą? Žemėlapyje Anykščių šilas yra mažas taškelis.

Vyskupas Baranauskas gyveno tais laikais, kai Lietuva buvo svetimųjų valdoma. Maskvos caras spaudė lietuvius, kad jie išsižadėtų ir prarastų savo kultūrą, kalbą ir tikėjimą. Su kuo būtų galima palyginti lietuvius, iš kurių svietimi nori atimti visa tai, kas gražu ir vertinga? Kaime augęs vyskupas, 1858—1859 m. atostogaudamas Anykščių šilelyje (miškelyje) palygino lietuvius ir Lietuvą su gražiu mišku, kurį priešai bando iškirsti ir sunaikinti. Kartu su savo

draugu vyskupu Motiejumi Valančiumi ir kitais lietuviais, Baranauskas buvo lietuvių atgimimo veikėjas.

Poetas neparašė labai daug eilėraščių, bet „Anykščių šilelis“ yra labai žinomas ir mėgstamas kūrinys. Kartais mes dainuojame (ar girdime) kitus Baranausko eilėraščius, kurie pavirto dainomis ar giesmėmis: „Dainų dainelė“, „Nu, Lietuva, nu Dauguva“, „Sveika, Marija, Dangaus Lelija“.

Baranausko tėveliai buvo ūkininkai, bet kai jų sūnus buvo apie 16 metų jie atleido Antaną nuo ūkio darbų ir pasiuntė mokytis būti sekretoriumi valdžios įstaigose. Šio mokslo Baranauskas ėjo Rumšiškėse, kur dabar yra pastatytas muziejinis senoviškas kaimas „Lietuvių buities muziejus“. Kitų padedamas, Baranauskas įstojo į kunigų seminariją. Jam

VYSK. A. BARANAUSKO KLĖTELĖ Anykščiuose. Čia vasarodamas klierikas Baranauskas parašęs Anykščių šilelio poemą. Neprkl. Lietuvos laikais joje buvo įrengtas Baranausko literatūrinis muziejus, kurį vedė vyskupo giminaitis rašyt. A. Vienuolis. Foto V. Augustino.

gerai sekėsi, ir vysk. Valančius jauną kunigą išsiuntė pastudijuoti Vakarų Europoje, o tada būti seminarijos profesoriumi.

Baranauskui daug dalykų buvo labai įdomu: jis domėjosi poezija, kalba, matematika, filosofija ir teologija, administracija, žmonių doriniu ir socialiniu gyvenimu. Caro valdžia Seinų vyskupą barė pykdamas, kad vyskupas lanko parapijas ir artimai su savo tikinčiaisiais draugauja, nebūdamas labai draugiškas Rusijos pareigūnams Lietuvoje! O apie žmogaus gyvenimą Baranauskas žinojo ir jautė nuo mažens: jaunuoliu būdamas surašė sau „dešimt nuostatų“ apie sveiką, tvarkingą ir darbštų gyvenimą:

„1. Negerti degtinės ir kitų svaigalų, nes jie silpnina ir atbukina žmogaus protą, žmogų daro panašų į gyvulį, sukelia ligas ir trumpina žmogaus dienas.

2. Nerūkyti jokio tabako, nes jis kenkia krūtinei, reikalauja nereikalingų išlaidų ir yra suasligęs šaltinis.

3. Laikytis griežtos dietos, nes valgio apstumas (labai daug valgio) apsunkina vidurius, ir todėl protas nebetinka darbui.”

Mums skautams ir skautėms toks sąrašas primena skautybės įkūrėją Baden-Powellį, kuris sau sveiko gyvenimo taisykles surašė būdamas 8 metų, ir vėliau mums davė dešimt skauto ir skautės įstatų.

Viena iš priežasčių, dėl kurių Baranauskas parašė garsųjį eilėraštį „Anykščių šielis“ buvo, kad nelietuviai juokėsi, kad lietuvių kalba netinka labai gražiams dalykams aprašyti. Todėl poetas vyskupas stengėsi „Šilelio“ kalbą kuo turiningiau surašyti — čia yra labai ypatingų lietuviškų žodžių, o pati kūryba nuostabi, panašiai į Kristijono Donelaičio „Metus“ apibūdina žmones ir gamtą. Baranauskui taip lietuviškai rašyti ir kalbėti nebuvo labai lengva. Viena, kraštą valdė svetimvaldžia. Antra,

daugelis mokytų žmonių ir dvasininkų savo tarpe kalbėdavo ir rašydavo nelietuviškai, tai yra, lenkiškai. Baranauskas tokioje dvasioje buvo ir augęs. Trečia, dar nebuvo bendrinės lietuvių kalbos ir sutartos rašybos, ir dar nebuvo nuo svetimybų išvalytas lietuviškas žodynas.

Baranauskas buvo ir kalbininkas, nors tais laikais nelabai buvo kur lietuvių kalbos mokslininkai (kaip universitete) mokytis. Seminarijoje jis dėstė dviejų metų lietuvių kalbos kursą ir ilgą laiką susirašinėjo su vokiečiais ir lenkais kalbininkais, kurie studijavo lietuvių kalbą. Kai mes mokomės gramatikos, panaudojame žodžius, kuriuos Baranauskas atrado: balsis, būdvardis, skaitvardis, tarmė, sakinytis, rašyba.

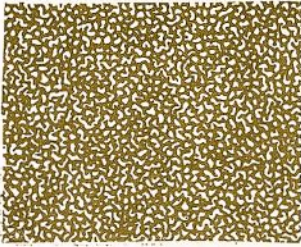
Vysk. Baranauskas mirė 1902 m. ir palaidotas Seinų katedroje (Seinai šiuo metu yra Lenkijoje, vadinamajame „Suvalkų trikampyje“). Anykščiuose globojamas namelis, kuriame žymus XIX a.

Vysk. A. Baranauskas

Dabar vysk. A. Baranausko klėtelė apsaugota šiame pastate

KALBĖTI — IR NUTYLĖTI

Kartą šaltą žiemą mieste sušlubavo susisiekimas — autobusai vėlavo. Po kelių stočių, autobusus buvo perpildytas. Šoferis, norėdamas sušalusiems keleiviams patarnauti ir kuo daugiau į šiltą autobusą priimti, ragino jau įlipusius spaustis į autobuso galą. Susirūpinę, nuvargę ir sušalę, keleiviai nesikalbėjo, jieškodami, kur dar galėtų įsisprausti. Staiga iš autobuso kampo pasigirdo tik ūkyje ar televizijoje girdimas garsas: „Mūūūū, mūūūū“. Keleiviai pradėjo juoktis — ir kalbėtis. Sunki ir varginanti kelionė tapo ramesnė ir linksmesnė.

Pasikalbėjimai visada atgaivina žmogų, suteikia naujų minčių, suartina žmones, nors ir tik laikinai. Gilesni pasikalbėjimai šeimoje, draugų tarpe gydo nervuotumą, rūpesčius, baimes, nereikalingą varžymąsi. Kartais pasikalbėjimai be žodžių išgelbsti gyvybę.

Norėdami palaužti kalinius, karo belaisvius ar politinius kalinius, priešai kartais žmones atskiria į kambarėlius be langų. Net ir stiprios dvasios asmuo sunkiai ilgą laiką gali išsilaikyti. Ir netikėtai girdi, kaip iš kitos pusės kas nors pabarškina į sieną. Kalinys pabarškina atgal — ir prasideda kalba be žodžių: abu kaliniai žino, kad jie nėra vieni, kad kitas žmogus kartu stengiasi išsilaikyti, priespaudą nugalėti.

Kalba nevisada mezgasi. Tada žmonės jieško būdų „ledus pralaužti“. Kartais kartu pažiūri televiziją, pasiklauso muzikos, kartu ką nors veikia ar dirba. Skautiškų užsiėmimų metu, iškylose, valgydami, žaisdami dažnai pasikalbame apie dalykus, kuriuos kartu pergyvename, matome, girdime ir jaučiame. Nėra paslaptis, kad draugai ir draugės labai daug kalbasi (ir už tai telefono bendrovės draugystę labai vertina). Jeigu palapinėje visą naktį kalbamės, kitą rytą sunku gyvuose ir judriuose užsiėmimuose dalyvauti!

Pasikalbėti yra menas, kur labai reikalingas kiekvienas žmogui. Kalbėdamasis žmogus ne tik pasako savo nuomonę ar mintį, bet ir išklauso kito žmogaus svajones, atminimus, domėjus. Atidžiai klausyti taip pat reiškia kalbėtis. Kalbėtis galima tik tada, kai kas nors klauso žodžių ir jausmų. Išmokstame girdėti ne tik žmogaus sakinius, be balsą, balso įtampą, žodžių greitumą ar žodyną, ir taip suprantame, ką kitas jaučia. Kai tėvas savo sūnų bara, žodžiai gali būti pikti, bet tikrasis turinys yra, kad tėvas labai susirūpinęs. Kai duktė trenkia duris, ji be žodžių pasako, kad pasikalbėjimas jai persunkus ar perskaudus.

Laiškai, pasikalbėjimai, malonus žodelis suartina žmones, palengvina širdį, kitam žmogui pasako: „Tu vertas mano dėmesio; tu man patinki; aš girdžiu, ką sakai; man smagu kartu būti; tavo mintys praturtina mano mintis ir jausmus“.

Žmogus kalbasi dėl to, kad vienas ar viena nėra pilnas žmogus. Tuo pačiu kiekvienas

asmuo yra laisvas ir privatus, ir todėl visuomet yra dalykų, kurių kitiems nepasako ir kurių iš kitų nereikalauja. Tai vadiname paslaptimi.

Ir vėl iš kraštutinio atvėjo galime geriau suprasti, kiek paslaptis svarbi, ir kiek jokių paslapčių neturėjimas nužmogina asmenį: totalitariniuose kraštuose valdžia nori, kad niekas paslapčių neturėtų, kad viskas būtų žinoma, išduota ar sužinota. Tada asmuo ir asmenys lieka be nieko, kas grynai jų.

Visų pirma — ir visi žino — stengiamės neišduoti kito asmens patikėtų dalykų, paslapčių. Gera draugė yra ta, kuria galima pasitikėti. Geras draugas — tas, kuris asmeniškų žinių nepanaudoja savo naudai ar kitą žmogų įžeisti ar išnaudoti. „Skaute tiesi ir laikosi savo žodžio“ įpareigoja kiekvieną. Dauguma mūsų jaučia, kad pasitaiko atvejų — kada žmogaus gyvybė pavojuje — kada reikia kalbėti ir pasakyti tiems, kurie turi teisę žinoti. Bet kasdieniai džiaugsmas ir rūpestėliai yra draugų ir šeimos narių vidaus reikalas.

Svetimiems nepasakojame kai kurių šeimos dalykų. Pasitaiko, kad draugė draugei pasako, „Mielai pasikalbu, bet prašau man toliau nepasakoti. Nenoriu žinoti“. Nes kartais supykus ar susijaudinus pasakoma per daug, o pasakytų žodžių neatšauksi.

Paslaptis išlaikoma ir tuo atveju, kai rimtais reikalais pasikalbame šeimoje — tėvai su vaikais, vaikai su tėvais, vyras ir žmona. Panaši paslaptis gaubia santykius tarp žmogaus ir dvasininko, gydytojos, advokato, psichologo ar terapeutės.

Nutylime ne tik paslaptis, bet kartais palaukiame, kol ką nors pasakome: prie pasikalbėjimo priklauso laikas, sąlygos, ryšiai, nuotaikos, proga ir reikalas. Savo draugus ir drauges, šeimos narius,

brolius ir seses norime paremti, padėti, pradžiuginti, jiems ir joms padėti, kalbėdami tiesą tinkamu laiku. To paties ir tikimės iš kitų: kartą dideliame susirinkime pirmininkas kvietė vieną dalyvį tarti keletą žodelių šiais žodžiais, „Mes norime išgirsti, ką mūsų viešnia pasakys, nors taip pat žinome, kad ji nėra gera kalbėtoja“. Ar manote, kad pakviestajai kalbėtojai po tokio

įvado buvo lengva tarti malonų ir šiltą žodelį? Gal tinkamiau būtų pasakyti visai ką kitą: „Džiaugiamės, kad esate čia su mumis. Mums miela su Jumis čia būti“.

Kalbėti ir klausytis ir tylėti — nuolat bręstančio asmens požymis.

KĄ MAN REIŠKIA BŪTI VYRESNIAJA SKAUTE

Kristina Norkaitytė

Man, būti Vyresniąja Skaute reiškia kad dabar yra mano eilė pamokinti jaunesnes skaites ką mano vadovas mane išmokino. Aš noriu būti pavyzdinga skaute, kuri laiko skaučių įstatus pavyzdžiu: skautė ištikima Dievui ir Tėvynei. Skautė draugė savo artimui ir sesuo kitai skautei. Šita išmokė daugiausia stovykloje, nes gavau progos pagyventi su kitom sesėm gamtoje. Būdama Vyresniąja Skaute aš

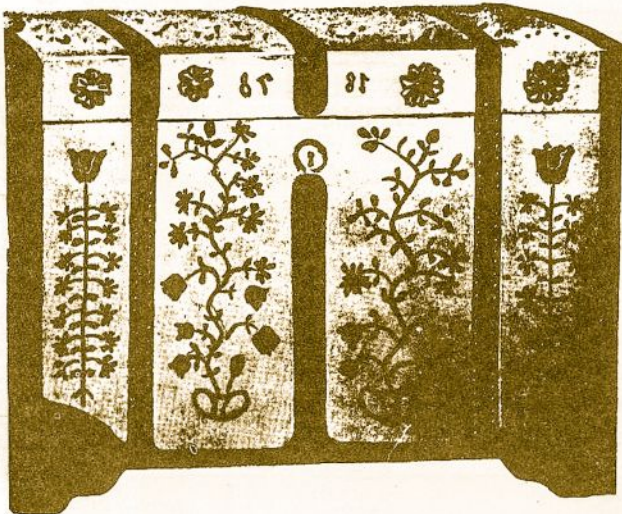
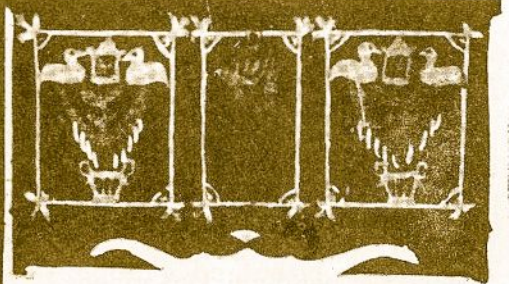
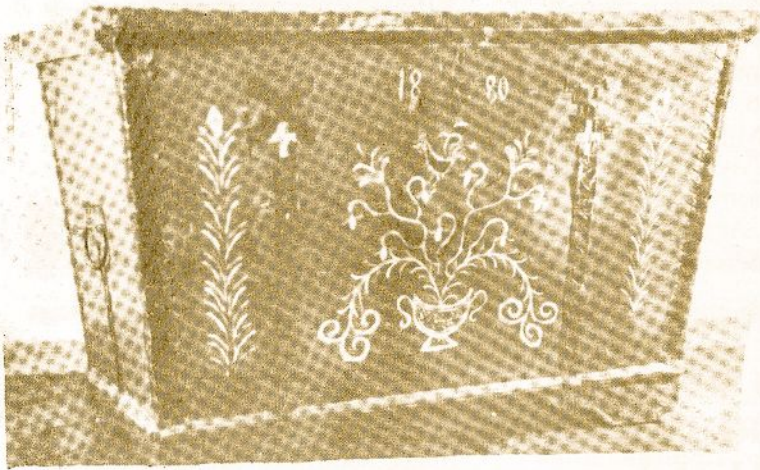
turėsiu pareigą globoti jaunesnius. Šitas man apsakos skautės pareigas būti pavyzdinga skaute ir vadove.

Aš įstojau į skautus būdama aštuonių metų. Nuo to laiko aš sunkiai dirbau ir laukiau tos dienos, kada aš gausiu savo mėlyną šlipą.

Aš jau maždaug keturius metus stovyklauju ir per tuos metus išmokau daug apie skautavimą, lietuviybę, mūsų brangią tėvynę, susigyventi su kitom suatėm ir skautais. Skautavimas man padėjo būti draugiškesne ir drąsesne. Išmokau daug lietuviškų dainų. Tikiuosi, kad būdama Vyresniąja Skaute galėsiu perduoti viską ką aš esu išmokiusi iš kitų.

LIETUVIŠKOS SKRYNIOS KUPARAI

PASaulio SKAUTU RATE

Pasaulio skautų organizacija

IŠ SKAUTŲ IR SKAUČIŲ GYVENIMO

Kai kuriuose kraštuose Visų Šventųjų išvakarėse (spalio 31 d.) kaukėmis apsirengę vaikai lanko kaimynus, o žmonės vaikams dovana saldinių, žaisliukų, pyragaičių. Kartą šį į Užgavėnes panašų vakarą labai lijo viename Kanados miestelyje. Vėliau viena šeima parašė laišką vietinei skautų draugovei dėkodama, kad tą vakarą prie jų namų visą laiką stovėjo skautai, nukreipdami vaikus nuo šeimos namų, nes šeima liūdėjo motinos, žuvusios tą dieną automobilio nelaimėje.

* * *

Egiptas

„Skautas mandagus, skautė mandagi“. Kai pasibaigs vasaros stovyklos, iškylos ir ekskursijos, ar atsiminsime, kad reikėtų padėkoti visiems, kurie padėjo šiuos įvykius paruošti, leido per jų nuosavybę iškylauti, paskolino reikmenis?

* * *

Gvatemala

1983 metais skautų skaičius pasaulyje paaugo 5%, o trys šalys — Papua Naujoji Gvinėja, Paragvajus ir Ispanija padaugėjo net 40%.

Urugvajuje daug metų veikė dvi skautų sąjungos, kurių tik viena buvo susirišus su pasauliniu skautų centru. Šiuo metu įsteigtas komitetas abiem sąjungoms sujungti į vieną.

Kamerūno skautai vyčiai išrado taupesnę malkomis kūrenamą krosnį, kurią įrengė raupsuotųjų kaime. Krašte trūksta medžių ir

Kaip žmogus suranda, kas jam gyvenime sekasi ir įdomu? Atsakymas — žmogus pabando! Tam yra skautų ir skaučių specialybės. Išlaikęs dviratininko specialybę, skautas gal pamatys, kad jis niekad nebus profesionalas dviračiais lenktynininkas. Jo ar jos dėmesį patrauks kita specialybė ar ypatingasis ženklas, kuris tuo metu jaunam žmogui įdomus, o skautų sąjūdis pripažįsta jauno žmogaus pastangas matomu būdu — specialybės ženkliauku.

* * *

malkų, o vyčiai apie energijos taupymą išmoko ypatinguose kursuose.

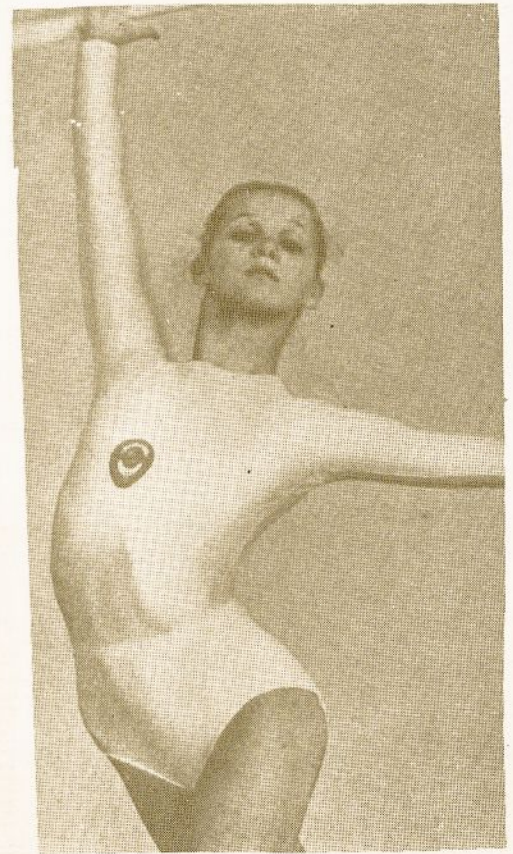
Pakistano skautų po 50 kiekvienoje krašto 86 rajonų buvo išmokyti kaip teikti pirmąją pagalbą, skiepyti žmones nuo ligų.

Švęsdami savo 75 m. sukaktį, graikai skautai sukviatė 500 skiltininkų iš savo ir kitų kraštų stovyklauti Parnassos kalno viršūnėje.

LIETUVOS JAUNIMAS

Tau, VADOVE

SKAUTIŠKOS APEIGOS

SKAUTIŠKOS APEIGOS

Skautiškosios apeigos yra tradicijos, kurios padeda atnaujinti mūsų pasiryžimus: įžodį, įstatus, kad galėtume kasdieniame gyvenime juos vykdyti. Jos padeda geriau suprasti skautybės tikslus, idealus ir tarnybą, mūsų tautiškumą ir meilę Lietuvai. Apeigos atžymi skautiškąją dvasią, visų dalyvavimą, skautiškus sugebėjimus ir pažangumą.

Skautiškos apeigos turi būti: a) įspūdingos, b) pagarbios, c) trumpos, d) draugiškos, e) dramatiškos, f) įkvėpiančios, g) spalvingos, h) nuoširdžios.

Skautiškos apeigos niekad niekam nesudaro nemalonumų, nepatogumų, niekad neįtraukia kvailysčių. Vengiame sulygti skautiškas ir religines apeigas: kiekvienos turi savo vaidmenį, vietą ir sąlygas.

Apeigos būna gerai išplanuotos. Tinka šviesai (užtenka geros šviesos jų pobūdžiui), orui, dalyviams (pagal šaką, amžių). Apeigas reikia iš anksto parepetuoti, įtraukti daug dalyvių, pradėti laiku. Apeigų veikėjai ir judėdžiai atsukti į tuos, kurie dalyvauja (pavyzdžiui, matyti įstatus kartojančiųjų ar įžodį duodančiųjų veidus).

Paprastai skautai ir skautės kiekvieną sueigą, iškylą, stovyklą pradeda skautiškais apeigomis ir tokiomis užsiėmimą užbaigia. Tas pats su laužais, vakaronėmis, literatūros ar tautosakos vakarais, talentų programomis, vaidybos teatru ir panašiai.

1. Jauniausieji skautai (ar jauniausios skautės) mintinai pasako (ar perskaito) skauto, skautės įstatus.

2. Jauniausias ir vyriausias vadovauja visam vienetai, kuris įstatus kartoja; arba visų vardu tiedu pasikeisdami įstatus pasako.

3. Visas vienetas pakartoja vieną įstatą.

4. Dešimt skautų (ar skaučių) kiekvienas pasako po vieną įstatą, išėję prieš visą vienatę.

5. Visi ratu apie Lietuvos vėliavą. Vienas skiltininkų paaiškina trijų spalvų reikšmę.

6. Visi ratu apie vieneto ar tunto vėliavą. Budinti skiltis ar vienas iš skautų primena, ką raidės, ženklai ir spalvos reiškia.

7. Vienetas pusračiu apie vėliavą. Kiekviena atskirai pagerbia vėliavą saliuotu, išėjusi žingsnį pirmyn.

8. Trys skautės laiko vėliavą, ištemptą tarp rankų. Tinkama tautinė daina.

9. Visi susirinkę divem eilėmis į vidų. Tarpe pranešama vėliava, visi saliuotuoja.

10. Tamsu. Žibintas nukreiptas į vėliavą. Lietuvos himnas.

11. Vėliava keliama pamažu. „Lietuva brangi“, „Lietuviais esame mes gimę“ (Pastaba: čia ne vėliavų pakėlimas stovykloje, bet apeigos skautų bukle, todėl tinka lėtai kelti).

12. Visi saliuotuoja vieneto ar tunto vėliavą. Tada vieneto daina ar šūkis.

13. Visi saliuotuoja. Draugininko pavaduotojas ar adjutantė praveda tradicinį vieneto pasižadėjimą, pvz. „Būdama N. vieneto narė, pasižadu stengtis būti gera savo skilties narė, dalyvauti visuose draugovės užsiėmimuose, pažengti skautavime ir elgtis pavyzdžingai kaip skautė“.

14. Vieneto vėliava viduryje, skiltys ar būreliai žąsele kaip spinduliai. Skiltininkai laiko vėliavą, skautai vienas ant kito pečių užveda rankas. Tinkama skautiška daina pvz. „Laužai liepsnoja vakaruos“, „Atgimė Tėvynė“.

15. Tylos minutė asmeniškai susikaupimui ar maldai. Kur tinka. garsiai skaitoma ar kalbama malda, ypač skautiška pvz. „Stovyklos malda“, „prieš sueigą“.

16. Trijų vėliavos spalvų žvakės. Uždegdama po vieną, skautė pasako jų reikšmę, pridėdama skautiškąją mintį, pvz. (geltona) „Skautė linksma ir šypsosi“, (žalia) „Skautė gerbia gyvybę, globja pasaulį, taupi“, (raudona) „Skautė nuoširdžiai ir draugiškai myli Dievą, tėvynę ir artimą“.

17. Vadovės žodelis ryšium su vienu iš skautės įstatų arba kita mintis. Trumpai, aiškiai. Pavyzdėlis

Perkelta į 4 pusl.

GRUPĖSE DALYVAUJANČIŲ ASMENŲ POREIKIAI

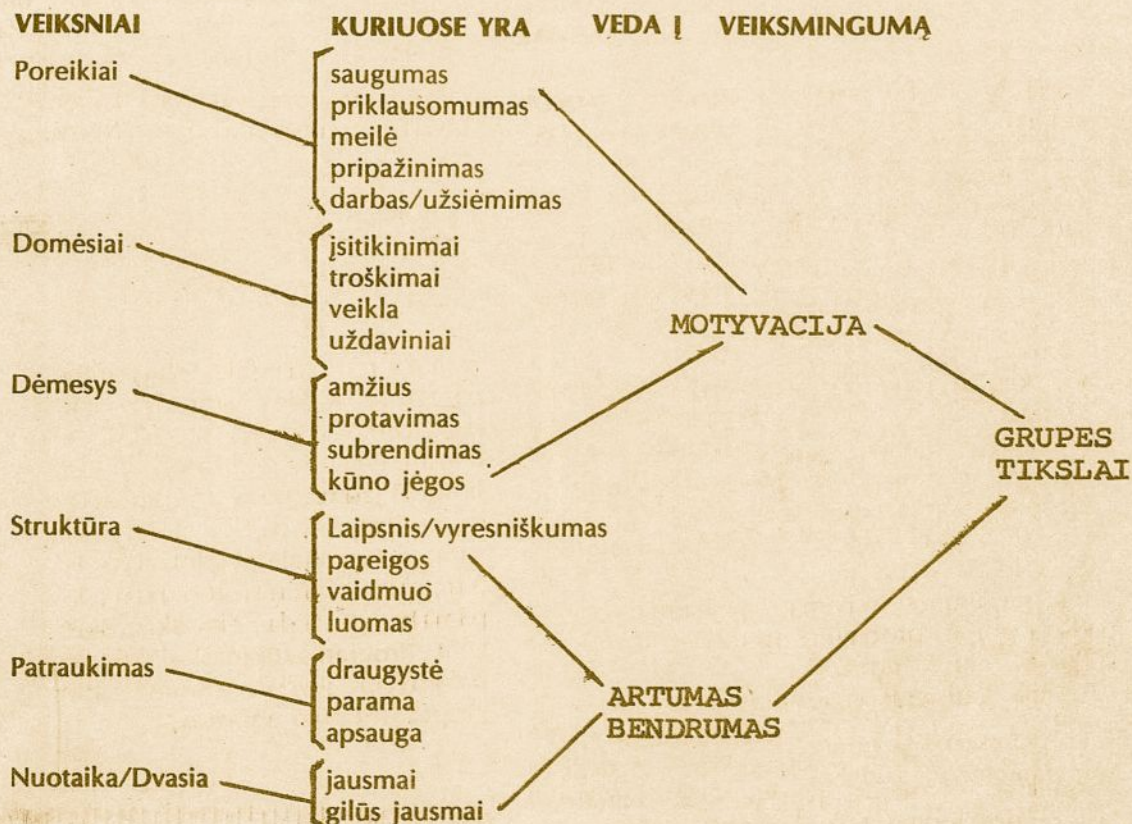
Vieneto narys/narė dalyvauja ištikimai, susidomėjęs/usi ir stengiasi, kai grupėje patenkinami jo/jos poreikiai:

- 1) JAUSTI, KAD PRIKLAUSAU, kad esu reikalinga/s, kad niekas nesipriešina mano buvimui grupėje; kad esu nuoširdžiai PRIIMTA/S; jausti, kad esu reikalinga/s ne tik kaip skaičius, darbo jėga, ar dėl pinigų, talentų, bet aš pats/pati.
- 2) DALYVAUTI GRUPĖS TIKSLŲ PLANAVIME. Noriu jausti, kad mano siūlymai, idėjos, sumanymai bus išklaustyti.
- 3) jausti, kad TIKSLAI MAN PASIEKIAMI ir MAN reikšmingi.
- 4) jausti, kad mano užsiėmimai TIKRAI TURI TISKLĄ ar PRISIDEDA PRIE ŽMONIŲ GEROVĖS, kad tai,

ką veikiamo, turi reikšmės už grupės ribų.

- 5) žinoti gan aiškiai, KO IŠ MANĖS TIKIMASI, NORIMA, kad galėčiau pasitikėdama/s savimi ir grupe veikti, užsiimti.
- 6) turėti ATSAKOMYBĖS, -KURI MANE IŠŠAUKIA, kurią sugebu pasiekti, atlikti ir kuri man įdomi; atsakomybę, kuri mums padeda grupės tikslus atsiekti.
- 7) MATYTI PAŽANGĄ į tikslus, kuriuos MES visi nustatėme.
- 8) gauti žinių ir informacijos, kas dedasi. ŽINOTI, kas darosi. Jei nežinosiu, man nepatiks.
- 9) pasitikėti mūsų vadovu/e, pasitikėti, kad pastoviai su manimi bus elgiamasi **teisingai**, kad geri darbai **bus pripažinti**, kad mano ištikimybė grupei ir vadovui man atneš daugiau **saugumo** grupėje.

MOTYVACIJA IR ARTUMAS VEDA Į GRUPĖS TIKSLUS

VEIKSMINGOS IR NEVEIKSMINGOS GRUPĖS

Išsiaiškinti ir keičiami, kad asmens ir grupės siekliai geriausiai suptatų. Siekliai/tikslai nustatomi bendrom pastangom.

Abipusi. Išreiškiamos ir idėjos ir jausmai.

Dalyvavimu ir vadovavimu dalinasi visa grupė. Pabrėžiamas grupės palaikymas ir asmenų augimas/lavinimas/brendimas.

Įtaką ir galią nuemia sugebėjimai ir informacija. Sutariama kaip asmens siekius ir poreikius išpildyti. Galia išdalinama ir išlyginta.

Būdas nuosprendžius pasiekti pritaikomas sąlygoms ir atvejams. Svarbūs nuosprendžiai sutariami. Skatinamas dalyvavimas ir diskusijos.

Nesutarimas ir susikirtimai — teigiami reiškiniai dalyvavimui, saviems nuosprendžiams ir grupės išlaikymui ugdyti.

Dėmesys tarpusavio ryšiams tarp narių grupėje. Dirbama kartū, kuo daugiau visi įtraukti. Draugiškumas, parama, pasitikėjimas. Pabrėžiami asmenys, jų poreikiai ir vėinuo.

Sugeba išspręsti problemas.

Nariai įvertina grupės veiksmingumą ir nusprendžia kaip pagerinti. Pažangumas, grupės uždymas svarbiausi.

Skatinami ryšiai tarp narių, asmeninis vystymasis ir sumanumas.

SIEKIAI

RYŠIAI

VADO- VAVI- MAS

ĮTAKA, GALIA

SPREN- DIMAI

ĮTAM- POS

ELGESYS, PAREI- GOS

PROBLE- MA ĮVERTI- NIMAS

PASKA- TOS

Tikslai iš viršaus nustatomi. Siekliai (iš viršaus, narių) nesuderinti.

Komunikacija tik iš viršaus. Išreiškiamos tik idėjos. Jausmai slepiami.

Vadovavimas pagrįstas tik autoritetu, pavestu iš aukščiau. Dalyvavimas nelygus, vyrauja pareitūnai. Pabrėžiami tik grupės tikslai.

Pareigos nulemia įtaką ir galią. Galia pareigūnų rankose, paklusnumas pagrindinė taisyklė.

Nusprendžia aukščiausi pareigūnai be didelių grupės diskusijų. Nariai mažai dalyvauja.

Įtampų, nesutarimų, susikirtimų vengiama — nuslepiama, paneigiama, kad tokių yra.

Pabrėžiamos pareigos. Nekreipiama dėmesio į bendradarbiavimą. Nariai jėga kontroliuojami. Ugdomas vienodumas.

Nesugeba spręsti ar vos tesugeba.

Aukštesni pareigūnai įvertina ir nutaria, kaip geriau grupės tikslus atsiekti. Pabrėžiamas pastovumas. Grupės vystymasis užmirštas.

Skatinami „organizaciniai asmenys“, norintieji tvarkos, pastovumo ir struktūros.

VADOVĖ prisiima atsakomybę, tinkančią jos vaidmeniui, pareigoms, bet stengiasi būti, kas ji yra — paveikti kitus ne pagal pareigas, bet savo asmenimi. Ji:

- išklauso kantriai ir atydziai
- žino, kad žmonėms reikia laiko vystytis, išmokyti, suprasti

- atvirai prisiima atsakomybę už klaidas
- leidžia grupei pasisakyti — pažiūras ir jausmus
- neuždeda sprendimu, nutarimų
- įneša savo dalį kukliai: „Ar pagalvojote, kad...“, „Kaip atrodytų, jei...“

- pripažįsta kitų vadovavimą ir jį skatina
- padeda grupės problemas spręsti
- suteikia nių, informacijos
- užtikrina, kad atsakomybe dalijamasi

(veiksminga — effective, siekia — goals, įtaka — influence, galia — power, nuosprendžiai — decisions, poreikiai — needs, įvertinti — evaluate, vystymasis — development, susikirtimai — conflicts)

SAJUNGOS ŽINIOS

1984 m. pabaigoje LSS pirmija patvirtino veiklos gaires naujam skautavimo vienetui ar šakai — liepsnelėms ir giliukams. Tokie būreliai jau įvairiose vietose veikė ir jų patirtis padėjo nuostatus surašyti. Liepsnelės ir giliukai yra 4-6 m. vaikai, kurie susidraugauja ir pamažu pradeda eiti skautišku keliu. Programa rūpinasi vilkiukų ir paukštyčių skyriais. Žinoma, abi grupės turi savo uniformą.

iš gyvenimo, skaitybos. Pabrėžti, kad esame skautės, todėl skautiškai elgiamės.

18. Įkvėpiantis sakinyss ar mintis iš rašytojų, Baden-Powellio, poetų, „Kronikos“, himno, dainos — apie draugystę, tarnybą, džiaugsmą... (Vengti pridėti daug aiškinimų arba kokių pranešimų, kurie apeigas nublukintų).

19. „Ateina naktis“ prie vėliavos. Arba skaučių vakarinė giesmė.

20. Skautiškas palaiminimo žodelis, pvz. „Išeikite drąsiai, laikykitės gero, dėkokite visados, neškite džiaugsmą kitiems, nes visi esame Dievo vaikai“. Tada iš rikiuotės, rato ar laužavietės išeina skiltimis ar vienetais (išvardinti ar pagal tradiciją įprasti), arba pagal šakas ir patyrimo laipsnius.

21. „Ateina naktis“ dviem priduslintais trimitais (arba kartą garsiau žodžiais, kartą niūniuodami). Pirmą kartą visos ištisia rankas prieš save ir jas iškelia, antro posmelio metu — pamažu rankas nuleidžia.

22. Rikiuotė (be garsių komandų, tik tyliu rankų signalu). Vadovas iškelia rankas („Tegul visų žmonių Tėvas...“), išskleidžia pečių aukštyje ir suglaudžia prieš save (... visus mus susirinkusius brolius ir seses...), suglaustas rankas pridėda prie širdies ir palenkia galvą (... laimina ir globoja, kol vėl susitiksime“). Visus judėjimus gali kartu daryti visi susirinkę.

23. Ratu saliotuoja, o kaire ranka laiko savo kaimyno dešinįjį riešą. Kartojami skauto įstatai ar vieneto pasižadėjimas, kiti tinkami žodžiai ar mintis.

24. Ramiai! Sustoti skiltyse ar būreliuose pagal abėcėlę! Šūkis!

25. Skilčių šūkiai iš eilės. Draugovės (ar stovyklos) šūkis.

26. Visi ratu, rankos ant kaimynų pečių. Skautų vakarinė malda ar skaučių vakarinė giesmė. Visi tyliai išsiskirsto.

27. Rikiuotė (ratu, eile, žąsele ar kitaip). Vadovas: „Budėkl“, skautai: „Vis budžiu!“

28. Užgesinti tris uždegtas žvakes. Prie kiekvienos tinkama mintis. („Užgesiname žvakę, bet tą šviesą ir šilumą įsidedame į širdį“).

29. Lėtai po eilutę dainuoti „Lietuva brangi“, o tarp eilučių pasakyti vieną įstatą.

30. „Ramiai! Išsivaikščiok!“ Visi vieną kartą kartu rankomis suploja, du kart sutartinai sutriopia. (Tai gali tapti tradicinė sueigos pabaiga).

31. Naujam skiltininkui (ar kitam pareigūnui) duodama žvakė nunešti į savo vienetą. Vyresnysis vadovas gali klausti, ar naujasis tinka ir apsiima sąžiningai savo pareigas vykdyti ar panašiai, o tada žvakę įteikti.

32. Žvakidė su dešimt žvakių (įstatai). Rate ar priekyje viena deganti žvakė. Skautai uždega po vieną dešimties žvakių ir pasako įstato žodžius.

33. Kai įvedama nauja vadija ar kita grupė, tinka kreipti į juos klausimus, pvz. „Ar esate pasiruošę dirbti kartu... ugdyti stovyklos/ vieneto nuotaiką... skatinti skautišką dvasią ir lavinimąsi...“, o naujieji atsako, „Taip, esame“. Arba prie vėliavų,

žvakės, didelės lelijėlės ar ruteies pakartoja geležinį skauto įstatą.

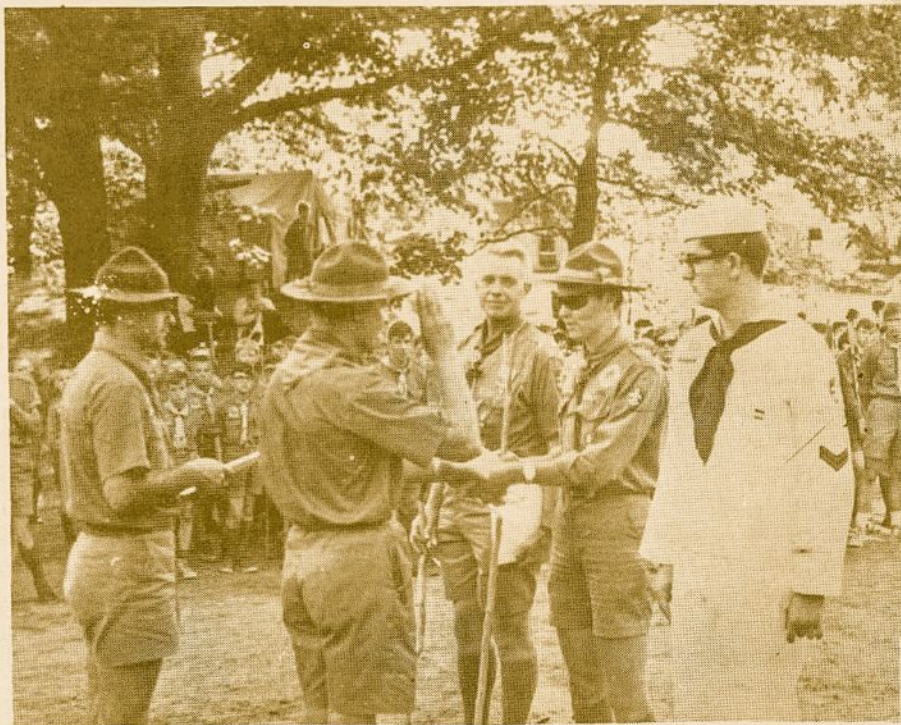
34. Kai priimame naują narę, visos rate suriša savo 1 m virvelės tikruoju mazgu. Tada naujoji įeina ir įriša savo virvelę į ratą (pvz. perėjus į draugovę iš jaunesnių, naujai į vienetą xstojusi ar pn.)

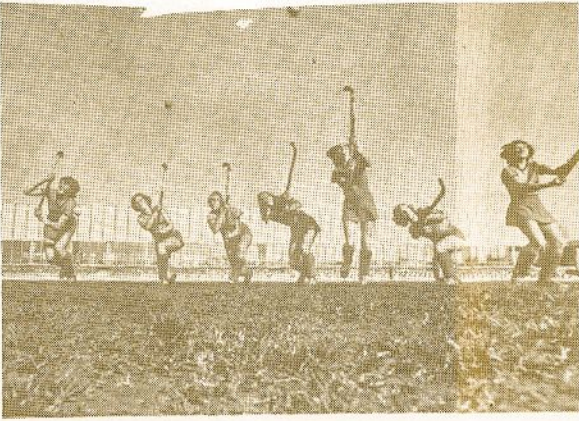
35. Keli skautai. Kiekvienas laiko ritinyje skauto, įžodžio sakinius, pvz. „Brangindamas savo garbę, aš pasižadu.“ Paaiškina savus žodžius.

36. Trylika sautų, trylika žibintų. Tamsu. Viduryje naujasis skautas, ar vėliava, ar didelė lelijėlė. Uždega žibintą, pasako įstatą. Paskutiniai trys Dievui, Tėvynei, Artimui.

37. Broliškumas. Vienas neša sunkią kuprinę ir trumpai paaiškina, kad kai visi dirba kartu, lengviau. Tada po vieną prie jo prieina ir paima po vieną daiktą panešti (tada tuos daiktus panaudoti žaidimui, skautomokslui ar kt.).

38. Pusračiu ar pusračiu apie laužą iškviesti šiais metais ar paskutiniu metu baigusius patyrimo laipsnį, specialybę, ypatingą ženklą. Trumpa mintis apie kiekvieną pažangumo laipsnį.

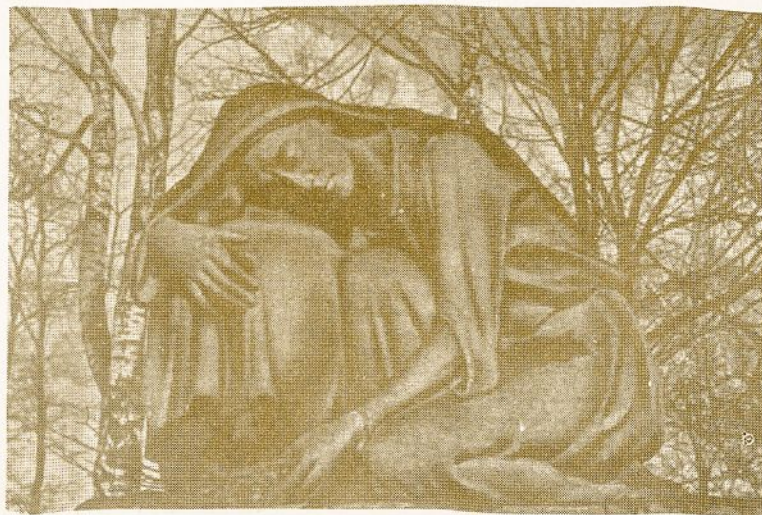

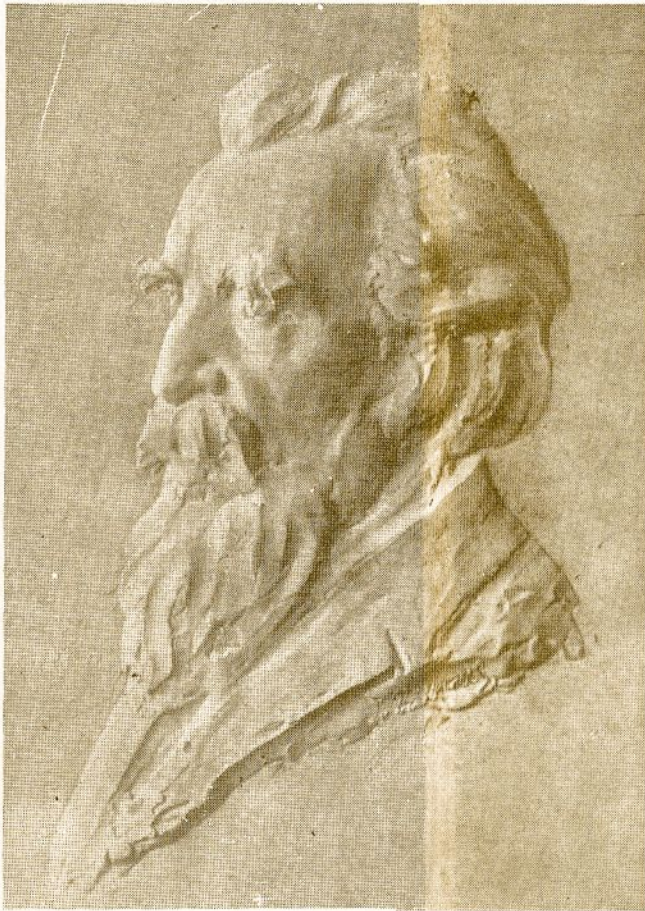

JUOZAS ZIKARAS (1881-1944)

Šio Skautų Aido viršelyje matote Laisvės statulą. Tai Juozo Zikaro skulptūra. Jį galima laikyti Lietuvos valstybiniu skulptoriu.

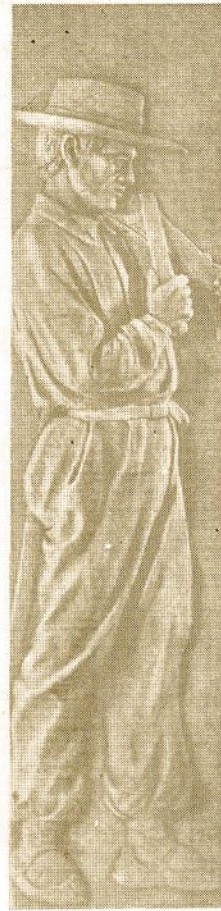
Jis sukūrė visą eilę paminklų, veikėjų portretų ir taip pat Lietuvos monetų projektus. Kilęs iš neturtingos šeimos, jis ilgai vargo, kol tapo skulptorium. Eilę metų jis mokė būsimuosius Lietuvos skulptorius ir išauklėjo visą eilę gerų menininkų. Pats būdamas realistas nevertė mokinių sekti jo darbus, bet leido laisvai plėtoti savo gabumus.

Vydūnas

Knygnešys

Jonas Basanavičius

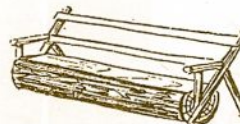
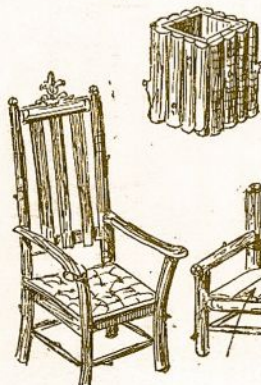
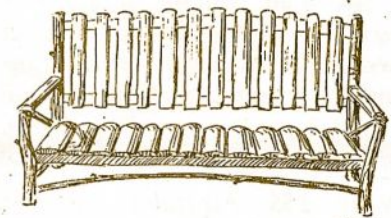
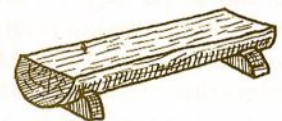
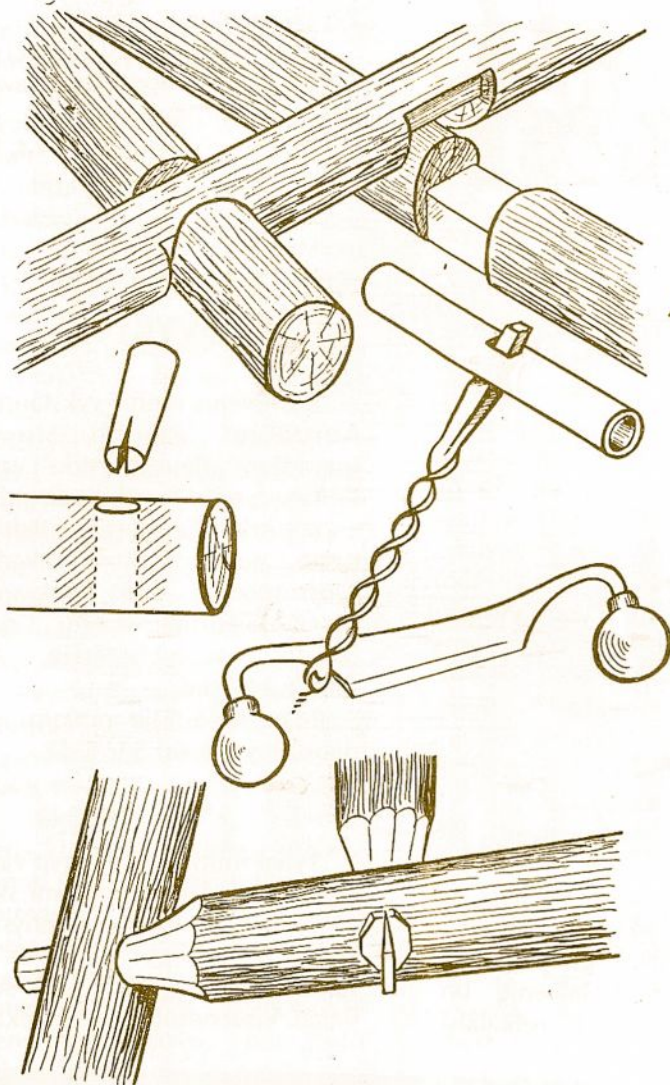

KIENO UODEGOS?

ATSAKYMAI: 1 barškuolė, 2 bebras, 3 elektirinis ungurys, 4 fazanas, 5 jūrų arklukas, 6 strutis, 7 kiaulė, 8 krokodilas, 9 zebras, 10 oposumas, 11 aukštinė žuvis, 12 voverė, 13 kengūra, 14 meškėnas, 15 driežas, 16 ežys, 17 povas, 18 tigras.

SKAUTIŠKI BALDAI

SUDĖJIMO
BŪDAS

AUSTRALIJOS RAJONE

RAJONO VADOVŲ SUAŽIAVIMAS

LSS Australijos Rajono XV-sis Vadovų-vių Suvažiavimas įvyko sausio 5 d. Rajoninės Stovyklos ribose. Jame dalyvavo 13 atstovų iš rajono vadijos bei vienetų.

Suvažiavimą atidarė praeitos kadencijos rajono vado atstovas, j.s. fil. dr. Rimantas Šarkis, perduodamas naujam rajono vadui, v.s. fil. Baliui Barkui rajono vėliavą ir — tuo pačiu — pareigas, bei buv. kadencijos rajono vado — s. Albino Pociaus — ir jo vadijos linkėjimus.

Sekė eilė sveikinimų iš LSB ir Seserijos Vyr. Skautininkų bei Tarybos Pirmininkų bei kitų sąjungos ir vienetų pareigūnų.

XV-sis LSS Australijos Rajono vadovų suvažiavimas Rajoninės stovyklos rajone — 1985.I.5 d. Iš k. į deš.: ps. V. Gaidžiūnas, s.fil. P. Pullinen, s. V. Mačiulis, s.fil. P. Pullinen, v.s.v.sl. R. Blansjaar, ps. M. Mauragis, v.s.fil. B. Barkus, v.s. B. Žalys, v.s. V. Jokūbaitis, ps. A. Kovalskienė, j.s.fil. dr. R. Šarkis, v.s. A. Karpavičius ir v.s. dr. A. Mauragis.

Foto B. Barkaus

Suvažiavimui pirmininkavo v.s. fil. B. Barkus, sekretoriavo — s. fil. P. Pullinen.

Einamuosiuose reikaluose nutarta: sekančią rajoninę stovyklą pavesti ruošti Sydnejaus „Aušros“ tuntui. Rajono vadija įpareigota tartis dėl Australijos Liet. Skautų Fondo įjungimo į sąjunginį fondą atskiru skyriumi; siųsti gabesniusius rajono vadovus į J.A.V., praėjimui Ažuolo-Gintaro Vadovų-vių kursų, o vietoje ruošti jaunesniesiems vadovams skiltininkų kursų; vienetų veiklos pagyvinimo reikalu sušaukti žiemos metu rajono vadovų suvažiavimą, į jį įjungiant ir jaunesniusius vadovus.

Suvažiavime dalyvavęs LSS Tarybos narys, v.s. fil. Vyt. Jokubaitis, atsiklausė vadovų dėl vienokių bei kitokių pageidavimų, kurių jam buvo gana gausiai pareikšta (patyrimo laipsnių, uniforimų, ženklų ir kt. reikalais);

propaguoti Susimąstymo (Vasario 22) dieną ir kt.

Suvažiavimas užbaigtas broliškoje, bendradarbiavimui pasiryžusioje, dvasioje.

v.s. B. Ž.

SVEČIUOSE — RAJONINĖJE STOVYKLOJE

Kas dvejus metus vykstanti LSS Australijos Rajono Stovykla (pavadinta „Baublio Aido“ vardu) šiemet — rajono vadijos pavedimu — suruošta Canberros „Baltijos“ tunto, netoli sostinės tekančios Murrumbidgi upės pakrantėse esančioje australų skautų „Cottermouth“ stovyklavietėje, 1985 sausio 2-12 d.d.

Man teko joje praleisti pora dienų, t.y. sausio 5 ir 6 d.

* * *

Tyliai murmėdami, savo vagoje kyšančios uolas aplenkdami, skuba Murrumbidgi upės vandenys. Jos abiem pusėm, per varsneles nuo vandens, kyla gana aukšti, statūs šlaitai. Visai netoli vandens, akacijų

gojelių pavėsyje, išsidėstęs „Baublio Aido“ stovyklos rajonas: prie įvažiavimo — automašinių parkas, toliau pati stovykla — šiemet dar mažai išgražinta, nes tam neturima laiko; laukia daug svarbesnių darbų... Viena prie kitos, atskiromis grupelėmis susispietusios Brolijos — sk. vyčių, skautų, vilkiukų, skautininkų — pastovyklės palapinės. Pastovyklei vadovauja j.s. fil. dr. Rimantas Šarkis.

Stovyklos vidury, kairėje — vėliavų rajonas su garsiuoju Baublio modeliu, dešinėje — stovyklos štabas, ūkio skyrius... Toliau — Sesarijos pastovyklė: paukštyčių (vadovės v.sk. Vida Howe ir v.sk. Audronė Stepnienė), skaučių, prityrusių skaučių, vyr. skaučių palapinių būreliai...

Antrame stovyklos gale, t.y. ten, kur pasibaigia Sesarijos teritorija — virtuvė, maisto sandėliai, valgykla. Čia įsikūręs s.v.v.sl. Viktoras Šlitteris, kuris, su talkininkų grupele rūpinasi stovyklos maitinimu.

Stovyklai vadovavo ps. Min-daugas Mauragis, talkinamas sekretorės, s.fil. Pajautos Pullinen, adjutanto s.v. Rikos Sipavičiaus ir parengimų vadovo, ps. Rido Daukaus. Ūkio skyrių tvarkė s.v. Audrius Miniotas.

Stovyklos štabas — nervų centras; iš čia eina visi patvarkymai, įsakymai... Už tai čia pilna vadovų ir skautų-čių, besirūpinančių vienokiu ar kitokiu reikalu ir vienas kitas nukentėjęs nuo visokių netikėtumų — tai saulutė perdaug į kinkas „įkando“, uodas „įspyre“ ar pan. (Šią įdomią rūsį prižiūrėjo s.fil. dr. R. Šarkis — tai tvarstį užriša, tai mostele patepa, žodžiu — kaip kur tinka...).

Stovyklos organizacija kiek kitokia, negu mums įprasta. Stovykloje nėra paskirų vietovių vienetų — visi dalyviai suskirstyti pagal patyrimo šakas į skiltisbūrelius, o į užsiėmimus eina

mišriomis grupėmis, vadovaujamomis sk. vyčių ar vyr. skaučių. Tokių grupių buvo kelios: „A“ („Asilai“), „B“ („Bezdzionės“), „C“ („Cepelinai“), „D“ („Daržovės“), „E“ („Ešeriai“), ir „G“ („Grybai“).

Sydnejaus „Aušros“ Tunto vyr. skautė, v.sl. dr. Rita Barkutė, Tunto kaukių baliuje laimėjusi I-mą premiją, kaip „Erdvių skautė“ (Baliaus tema buvo „2001'ji metai“).

Foto B. Barkus

Stovyklos užsiėmimų programos pravedimu rūpinasi ps. R. Daukus. Svarbesniems užsiėmimų ciklams pakviesti specialūs instruktoriai: kelionėms bei iškyloms — s.v. Jonas Šliogeris, upės kelionėms — v.sk. Vida Bliokaitė, vaidinimams — v.sk. Julė Stašionytė, kryžių statymui — s.v. arch. Rimas Kabaila.

O tų užsiėmimų numatyta labai daug ir įvairaus pobūdžio: dieninėsnaktinės iškylas, miško orientacija, žaidimai ir t.t. ir t.t.

Sausio 3-4 d.d. pradėtas „Kryžių Kalno“ projektas. Jo iniciatoriai —

s.v. Rimas Kabaila ir kun. dr. Alfonsas Savickas. Projekto tikslas — supažindinti stovyklautojus su lietuviškų kryžių istorija — nuo pagonybės laikų iki šių dienų Lietuvos gyvenimo, su jos Kryžių Kalno tradicijom; pašnekesį tuo klausimu pravedė kun. dr. A. Savickas. Man lankantis stovykloje jau buvo pastatyti du gražūs lietuviško stiliaus, skautiškos statybos kryžiai; jų numatyta pastatyti dar penki. Su abiejų jaunimą mėgstančių projekto vykdytojų pagalba, netrukus į šį darbą įsijungė ir patys stovyklautojai.

Šeštadienį (1985.1.5) prarastos „partizanų“ ir „enkavedistų“ dalinių „kautynės“, kuriose dalyvavo visa stovykla, pasidalinusi į partizanus ir enkavedistus. Ginklai — vandens pistoletai (gandai ėjo, kad Canberroje, prieš Kalėdas, stovyklos rengėjų buvę išpirkti visi šios rūšies įrankiai ir dėl to ne visi buvę laimingi...) ir vandens „bombos“. „Karas“ vyko 2 km. nuo stovyklos. Į nustatytą vietą nueita pagal topografinius žemėlapius. Partizanų tikslas — sunaikinti NKVD štabą ir pervesti per upę „Lietuvos prezidento žmoną“, prieš tai surandant paslėptus laivus (pripūstas padangas); enkavedistų tikslas — sunaikinti kuo daugiau partizanų ir pagrobti „prezidentienę“. Kova buvusi labai „karšta“. Laimėjo partizanai, sunaikinę NKVD būstinę ir įvykdę kitą uždavinio dalį.

„Kautynės“ užtruko visą dieną — pusę dienos pasiruošimui, kita — „mūšiu“. Vakare, kaip „partizanai“, taip „priešai“ susirinkę aptarė partizanų tikslus, „mūšio“ metu padarytas klaidas ir t.t.

Diena buvo labai vėjuota. Į pavakarę daug palapinių vėjas sugriovė ir jas, grįžus iš užsiėmimų, teko astatyti.

Sekmadienis (sausio 6 d.) buvo skirtas sąžinės kalinių prisiminimui

— žiūr. atskirą straipsnį.

Pradžioje stovyklos pasitaikius vėjuotam ir gana karštam orui, buvo bijomasi; kad bus uždraustas laužų kūrimas. Bet, bent stovyklos pradžioje, laužai buvo leisti kurenti. Juos pravedė vyr. skautėsskautai vyčiai: Julija Stašionytė, Marina Coxaitė, Raimundas Stašionis ir Danius Hornas. Jų programa buvo užpildyta dainomis, šūkiais, įvairiais pasirodymais. Visos užsiėmimų grupės paeiliui, kas vakarą, turėjo paruošti po ilgesnį pasirodymą. Sausio 5 d. vakare buvo inscenizuota pasaka apie Vaivos juostą ir Straublį. Trumpesniuose pasirodymuose dalyvavo visi — nuo vilkiukų iki stovyklos štabo narių... Patys laužai, neskaitant pirmų dienų nesusidainavimo, buvo gana gyvi ir neblogai pavykę.

Gyvenimas stovykloje, nuo atsikėlimo iki tylos, kaip ir visur, kur dalyvauja jaunimas, buvo linksmas. Ypač gyvi buvo patys jauniausieji — paukštytės ir vilkiukai, kurių šioje stovykloje prisirinko net 32. Jie žygiavo, išskylavo; vaidino, žaidė, raportavo, lepinami virėjų ir vyresniųjų stovyklos dalyvių. Neiškentė su vilkiukaispaukštytėmis neužsiėmęs iš J.A.V. atvykęs svečias — LSS Vidurio rajono vadas, v.s. Vytautas Jokūbaitis, juos išmokinęs kaip pasigaminti švilpukus (nevisi už tai buvo jam dėkingi, ypač dalis vyresniųjų brolių, bekašančių vatą į ausis...). Mėgo juos ir stovyklos kapelionas, dr. Savickas, tankiai juos tai šio tai to pamokindamas...

Stovyklautojų skaičiai prašoko bet kuriuos stovyklos vadovų lūkesčius, ypač, kad daug stovyklautojų užsiregistravo paskutiniu momentu. Penktadienį (sausio 4 d.) į stovyklą pradėjo vykti savaitgalio stovyklautojai. Stovyklautojų skaičius iš šimtinės su keliais, pašoko iki 132. Vargšas virėjas, brolis Viktoras, rovesi sau

plaukus nuo galvos — „kiekvieną dieną verdu maistą bent 20-čiai daugiau, kaip pasakytą, ir vis nepakanka, nes stovyklautojų skaičius kyla kaip ant mielių!...“

Na, bet jis ir valgydino stovyklautojus — kaip gerame restorane... (Išskyrus tą, atminčiną — SAŽINĖS KALINIŲ — dieną, kai niekam nereikėjo nei virti, nei valgyti ir net pats virėjas turėjo laiko nueiti į uppasimaudyti!).

Tai tiek apie stovyklą iš dviejų dienų perspektyvos!... Tikėkimės kas nors — vėliau — parašys daugiau ir išsamiau!

Vyt. Šiaurys

SAŽINĖS KALINIŲ DIENA

LSS Australijos rajoninėje stovykloje viena diena buvo paskirta jaunimui supažindinti su sovietų okupuotuose kraštuose vykdomu kovotojų už žmogaus teises — SAŽINĖS KALINIŲ — būkle ir kovos būdus prieš šios rūšies genocidą.

Sekmadienį (sausio 6 d.), susirinkę vėliavų pakėlimui stovyklautojai rado vėliavas, gedulo ženklą, nuleistas pusiau stiebo. Stovyklos viršininkas, ps. Mindaugas Mauragis paaiškino, kad ši diena skiriama Lietuvos ir kitų Pabaltijo tautų rezistentams prisiminti. Stovyklos administraciją perėmė rūsūs, juodai apsirengę, su laždomis rankose, prižiūrėtojai; stovyklautojai — vienai dienai — patys tapo sąžinės kaliniais. Ne tik tapo, bet ir fiziniai pajuto. Šiuo atveju stovykloje niekam nebuvo daroma išimčių.

Vietoj įprastinių vėliavų pakėlimo ceremonijų, stovyklautojai turėjo registruotis pas du iš prižiūrėtojų — jie buvo įrašomi į kalinių sąrašus, o ant rankos užrašomas numeris. Prieš prižiūrėtojus reikėjo nusiimti

Australijos Rajono stovykloje, minint sąžinės kalinių dieną: „prižiūrėtojai“ velka prie registracijos stalo besipriešinančią „kalinę“...

Foto B. Barkaus

kepures, o pasipriešinusieji buvo „daužomi“ lazdomis arba vilkte atvelkami prie registracijos stalo, jiems garsiai primenant „kad su tokiais mes žinome kaip susitvarkyti!“ ir jie, brutaliai, buvo priverčiami paklusti. Apstumdymo ir „patalpinimo specialiam režimui“, susilaukė ir grupė vyr. skaučių užtraukusių Lietuvos Himną.

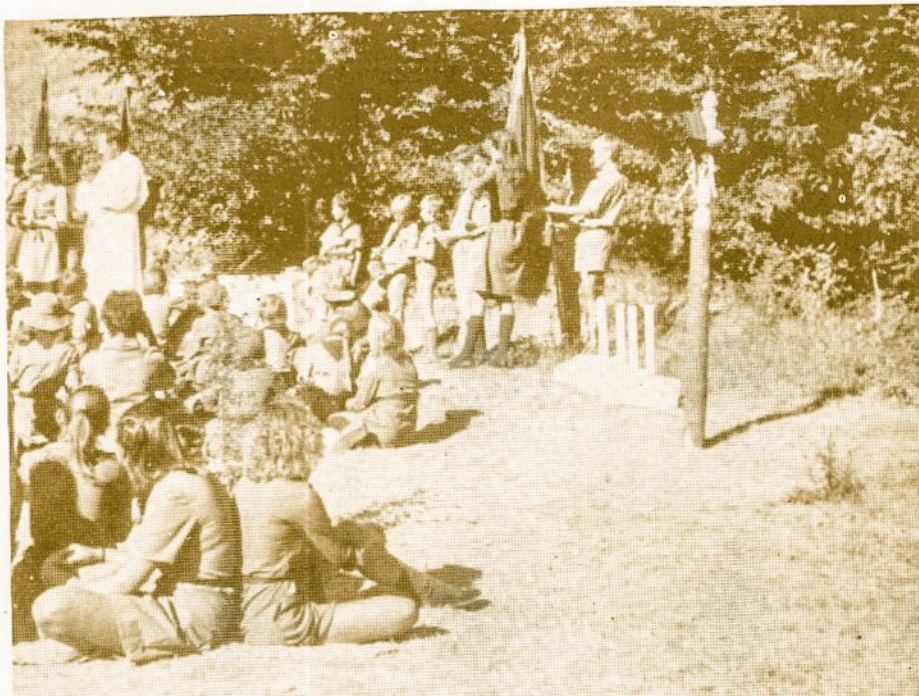
Po registracijos valandėlė skiriama susimąstymui. Ps. M. Mauragis skaito iš knygos „Prisoners of Conscience in USSR“. Išdalinama literatūra apie sąžinės kalinius.

Visą šio ryto stovykloje eigą filmavo O28 televizijos stotis.

Vėliau „kaliniams“ atnešti ir išdalinti pusryčiai — po riekutę duonos ir puoduką vandens. Po to, griežtoje rikiuotėje, vorele, atvarami į stovyklos administracijos pastatus, kurių patalpose Kestono Kolegijos narys, p. Mick Hemry, pademonstravo du filmus: vienas jų slapta išvežtas iš Sovietų Sąjungos (redaguotas Jeruzalėje) — pavadintas „Prisonland“ — rodo kalėjimų sistemą Sovietų Sąjungoje, kitas, pavadintas „Mano Latvija“, vaizduoja šio krašto pavergimą 1940 m., darytas J.A.V.

V.s. dr. A. Mauragis ir kit. vadovai trumpai paaiškina apie matytus filmus, palygindami su stovyklautojų asmeniškų patyrimu šiandien: „Jūs šiandien pajutote, ką reiškia būti belaisviu... nors jūs nieko blogo nepadarėte, jūs netekote laisvės... ką sovietai darė ir daro mūsų kraštuose yra genocidas — tautos naikinimas... Iš tūkstančių atvežtų į Sibiro koncentracines stovyklas per metus žūdavo apie du trečdalius... Tokios priepaudos slegiami kilo disidentai, kurie reikalavo žmonėms laisvės... Jie buvo kalinami, siunčiami į Sibirą ar į beprotnamius...“

Vadovai ragino rašyti šiems, sąžinės kaliniams laiškus. „Bent

maža dalis tų laiškų juos pasieks, suramins, jie žinos, kad jie nėra visų užmiršti. O ir tie laiškai, kurie nebus perduoti adresatams, parodys okupantui, kad pasaulis šių žmonių likimu rūpinasi, kad jiems daromos skriaudos žinomos.“

Pietums — po 2 riekutes duonos ir po samtį „buizos“... Tik vilkiukams-paukštytėms virėjai duoda stipriau užkąsti.

3 val. popiet — pašnėkesys apie šios dienos patirtį. Maudymasis.

5 val. — Mišios, laikomos kun. dr. Alfonso Savicko, už sąžinės kalinius vėliavų aikštėje. Prieš altorių dega ugnis, simbolizuojanti mūsų nuolatinį pavergtųjų prisiminimą. Jaunieji skaito savo įspūdžius apie pavergtą Lietuvą, ženklą savo prisiminimo padėdami ant altoriaus po žalią medžio šakelę; nuo altoriaus juos išlydi „kalinių prižiūrėtojai“.

Stovyklautojai ir vadovai atlieka skaitymus. Pamokslas apie kitą — ne Betliejaus — žvaigždę ir jos padarinius Lietuvai ir kitoms tautoms.

Dvi sesės skaito simbolinius

Pamaldos už sąžinės kalinius Austr. Rajoninėje stovykloje. Pamaldas laiko kun. dr. Alf. Savickas.

Foto B. Barkaus

laiškus sąžinės kaliniams.

Sustoję skautišku ratu ir susiėmę rankomis palinkime vienas kitam taikos, slaiutuo amė per pakylėjimą.

Po komunijos v.sk. Marina Coxaitė skaito Nijolės Sadūnaitės pareiškimą teisme, s.v. arch. Rimas Kabaila — enkavedisto prisiminimus iš tų laikų, kai jis persekiojo tikinčiuosius Lietuvoje.

Mišias baigiame giesme „Mano Dieve ar girdi?“ ir čia pat persirikiuojame vėliavų nuleidimui, o po jo — stovyklinei, stipriai, vakarienei.

v.s. B. Žalys

Žodį paleisi, žirgu jo nepavysi.

Seserijos Pastovyklės viršininkė

Rajoninės Stovyklos viršininkas

Programos vadovas

JUBILIEJINIAI

Gražiai laiką leidžiame šiandieną,
Švenčiam jubiliejus vis kasdien po
vieną:

Tai kas nors gimė ar linksmai
gyveno,

Tai kas sugalvojo, ėmė ir
paseno . . .

Pagalvokim, kiek ilgų metų kaip
jau tremtyje?

Ar tik ne apskritus 40 praleidom
jau?

Keista! . . . Juk nepasenom nė kiek
daugiau!

Taip dienos slenka — pasaka be
galo —

Bet apsisitokim ir prie mūsų stalo:
Sušukim „Valio!“ mūsų

gerbiama Prelatui —

Neseniai jis atšventė 70
negrąžinamų metų,

Ir broliui Jakštui tas pats likimas,
Sveikinimai su linkėjimais tarp
savęs pinas . . .

Broliams Izidoriui ir Mauragiui 75
suėjo —

O kaip gi! Ir vėl atžymėti, atšokti
reikėjo.

Broliui ir sesei Protams bendro
gyvenimo auksinis jubiliejus —

Tikriausiai tie metai, kaip viena
diena jiems praėjo . . .

Štai ir A.S.S. švenčia

šešiasdešimtį,

Tai ne juokai! Sukaktis tikrai ne
eilinė!

Daug kelio nueita, vandens
nutekėta,

Daug džiaugsmo ir vargo praeitin
nugarmėta.

Mūsų spalvos, tačiau, visai
nenubluko,

Kaip galim vis dirbam, kiek galime
— krutam! . . .

Tamara

„AUŠROS“ TUNTE

* „Aušros“ tunto kalėdinė sueiga
įvyko gruodžio 18 d. Bankstown'o
Lietuvių Namuose. Jos metu buvo
pagiedota kalėdinių ir skautiškų
giesmių. Sueigos metu jaun.
skautės įžodį davė Audrutė
Venclovaitė. Keli tunto vadovai
pakelti į vyr. laipsnius.

Prie uždegtų trispalvių
kalėdinių žvakučių, tuntininkė, s.
M. Cox, palinkėjo tunto nariams
linksmy švenčių, papasakojo apie
numatomą tunto veiklą 1985-siais.

Tuntininkės pavaduotoja,
v.s.v.sl. Rasa Blansjaar padarė
pranešimą apie rajoninę stovyklą.

* Lietuvių Skautų Brolijos Vyr.
Skautininko įsakymu iš 1984.9.6 d.,
LSS. Už Nuopelnus ordinu ap-
dovanotas ilgametis „Aušros“ tun-
to vadovas-darbuotojas, s.v.v.sl.
Vytenis Šliogeris.

Ta proga „Aušros“ tuntas ir Sydnejaus Skautų Židinys brolių nuoširdžiai sveikina!

* Gražus „Aušros“ tunto skautų-čių būrelis dalyvavo rajoninėje „Baublio Aido“ stovykloje prie Canberros. Kontingentui vadovavo v.s.v.sl. Rasa Blansjaar.

SUFORMUOTA RAJONO VADIJA

LSS Australijos Rajono vadas, v.s. fil. B. Barkus, sausio 5 d. perėmęs pareigas, jau suformavo naująją rajono vadovybę, pradedančią eiti pareigas nuo sausio 13 d. Į ją, be rajono vado, įeina:

1. LSB vadeiva ir Tiekimo sk. vedėjas — ps. V. Gaidžionis,
2. LS Sesierys vadeivė — s. fil. P. Pullinen;
3. ASS įgaliotinis vadeiva — ps. fil. A. Žilinskas;
4. Rajono dvasios vadovas — v.s. fil. prel. P. Butkus;
5. Vadijos sekretorius Spaudos-Inf. sk. vedėjas — v.s. B. Žalys;
6. Išdininkas — v.s. J. Zinkus;
7. LSB Rajono Vadovų Paruošimo sk. ved. — j.s. fil. dr. R. Šarkus;
8. Sesierys Rajono Vadovių Paruošimo sk. ved. — ps. R. Statkuvienė;
9. Rajono Vadijos narė — s. M. Cox.

Inf.

ATSIŪSTA PAMINĖTI

Vytė Nemunėlis, MAŽŪJŲ DIENOS, vaikų poezijos rinktinė, sudaryta iš 9 autoriaus rinkinių: Mažųjų pasaulis, Drugeliai, Kiškio kopūstai, Vyrų ir pipirai, Purienos, Dėdė rudenėlis, Gintaro kregždutė, Tėvų nameliai ir Pietų vėjelis. Gausiai iliustruota V. Stančikaitės, D. Tarabildienės ir kitų dailininkų piešiniais. Knygą meniškai apipavidalino P. Jurkus. Išleido Los Angeles at-kai sen-draugiai, 1984. Knygos leidimą parėmė Lietuvių Fondas, JAV LB Švietimo Taryba, kitos organizacijos ir pavieniai asmenys. 208 p. Kaina 7,50 dol. Platinimui gaunama pas leidėjus adresu: Mr. P. Grušas, 5559 Modena Pl., Agoura, CA 91301 ir atsk. egz. pas knygų platin-tojus.

Perkelta iš 5 pusl.

neperšlapamas grindis ar plastiką. Kaip vasarą, taip ir žiemą miegmaišis dienos metu būna susuktas, kol einama gulti. Persirengti geriausia pačiame miegmaišyje ir dienos drabužius į šoną ar prie kojų viduje padėti. Sušlapusius batus ar drabužius galima prie ugnies džiovinti, bet jokių būdų ne ant ugnies ar ugnyje — batai gali užsidegti ir susitraukti.

Eskimų sniego namą, vadinama iglū, sunkiau pastatyti negu paprastą skautišką sniego pastogę. Čia pasimokome iš paukščių ir žvėrelių. Aliaskos ar Grenlandijos šunės susisuka ant sniego ir būna visai pūgos apsnigti, bet nesusąla, nes sniegas labai gerai izoliuoja. Kai kurios paukščių rūšys, panašios į kurapkas, pakyla aukštai ir visu

greičiu neria į pusnį. Čia viduje šilta ir malonu.

Sniego pastogę statoma labai paprastai. Visų pirma, įsmeigti 2 metrų pagali, o tada visa skiltis ar būrelis krauna sniegą, kol būna 2 metrų aukščio ir 4 metrų skersmens „sniegakalnis“. Tuoj pat toje vietoje, kur bus stogas, prikišti pusės metro ilgumo pagaliukų ar lazdelių, o būsimoje įėjimo vietoje priversti dar daugiau sniego. Tada dvi valandas ką kitą veikti, išsivirti kakavos, užkandžiauti, pasidomėti žiemos gamta.

Sniegas sušala. Dirbdami po du, skautai iškasa tunelį pro įėjimo krūvą ir kasasi iki lazdos, kuri įsmeigta pačiame viduryje. Čia pririša 3 metrų virvę ir virvės apskritime apie vidurinę stulpą iškasa vidų. Vienas kasa, kitas sniegą stumia lauk, pasikeisdami.

Kaip eskimų iglū, skautišką sniego pastogę šilta. Žvakė pastogės viduryje sušildys vidų apie 7 laipsnius C (10-15 laipsnių F). Žinoma, galima pasistatyti ir pusiau sniego pastogę — į sniego pusnį atremti šakas ar lazdas, uždengti brezentu ar plastika ir sniegu. Jeigu reikia kuoliukų, žiemą į sniegą (kaip vasarą į smėlį) įkasame kryžminiai sudėtus pagaliukus, prie jų pririšame palapinės ar pastogės virvę, iš užkasame.

Žiemą atsimintina, kad ištirpdytame vandenyje visada bus smėlio, nes kiekviena snaigė sušala apie dulkę. Todėl tokio vandens iki dugno neišpilame gerti.

Sniege paukščių, žvėrelių ir žmonių pėdos geriau matosi. Gal pasiseks surasti gyvulėlio olą ar lizdėlį? Kokio maisto randa laukiniai gyvūnai? Kokių yra sėklelių, vaisių, daigų, vabaly, žalių žolių ir samanų — ir kur? Žiemos iškyloje ar stovykloje daug laiko reikia skirti įvairiems ruošos ir įsirengimo darbams, bet būtina turėti laiko žaidimams, užsiėmimams, trumpoms iškylos!

LITHUANIAN WORLD
COMMUNITY, INC.
5620 S CLAREMONT AVE
CHICAGO, IL 60636

SKAU

6346 S.
Chicago, Ill. 60629

MOTINA APIE SKAUTĄ:

SKAUTAS TIESUS IR LAIKOSI SAVO ŽODŽIO:

„Negali būti?! Jau penkta valanda popiet? Nesirūpink, mama, dar šiandien paklošiu savo lovą.”

SKAUTAS IŠTIKIMAS DIEVUI IR TĖVYNEI:

„Mama, žinau, kad tik ką tik baigėsi šią naują vėliavą pasiūti. Bet Jonukas negerai ją laikė ir vėliava palietė žemę. Dabar turėsime ją sudeginti”.

„Taip, jau sukalbėjau vakaro poteries. Ir pridėjau maldą už naują dviratį”.

SKAUTAS NAUDINGAS IR PADEDA ARTIMIESIEMS:

„Tėte, tiek skundeisi, kad mūsų rūšys ir garažas pilnas visokių nesutvarkytų daiktų. Šiandien visą dieną dirbau ir sutvarkiau. Ir visa, kas man atrodė nebereikalinga, daviau šiukšlininkams išvežti”.

SKAUTAS DRAUGAS SAVO ARTIMUI IR BROLIS KITAM SKAUTUI:

„Mūsų kaimynai turėjo išvažiuoti skubiai į ligoninę, nes ponis laukia vaiko. Tai sakiau jiems nesirūpini: pakviečiau Vytą ir Rūtą ir dvynukus ateiti pas mus vakarienei ir pernaktuoti.”

SKAUTAS MANDAGUS IR RITERIŠKAS:

„Prašau atsistėti, kunige Petraitai. Mama tuoj ateis. Ji tik plauna savo plaukus”.

SKAUTAS PAKLUSNUS TĖVAMS IR VYRESNIESIEMS:

„Bet, mama, aš jau atsiguliau. Nieko nesakei, kad negalima valgyti ar skaityti”.

SKAUTAS LINKSMAS, SUSIVALDO IR NENUSTOJA VILTIES:

„Kaip gražiai sninga! Jeigu taip snigs, gal visą savaitę nebus mokyklos!”

SKAUTAS TAUPUS:

„Mama, gali man paskolinti du dolerius kinui? Aš taupau savo pinigus naujam miegmaišiui”.

SKAUTAS SKAISTUS IR BLAIVUS SAVO MINTYSE, ŽODŽIUOSE IR VEIKSMUOSE

„Tikrai norėjau eiti nusimaudyti. Bet kadangi Jūs laukiate svečių, pagalvojau, kad nenorėsite, kad vonia būtų apgaravusi”.

SKAUTAS GAMTOS DRAUGAS

„Mama, kam tu taip šauki, užsilipusi ant sofos? Tai tik nekenksminga gyvatėlė”.

